

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 1. Poëtarum & apum comparatio. Illustratus Horatij versus, Necte
meo Lamiæ coronam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

M. ANTONII MURETI

AD HIPPOLYTUM ESTENSEM

S. R. E. CARDINALEM

ILLVSTRISSIMVM,

VARIARVM LECTIONVM

LIBER OCTAVVS.

Poëtarum & apum comparatio. Illustratus Horatij
versus, Necte meo Lamia coronam.

CAPVT I.

LI BENTER ac saepe faciunt poëtae,
 vt se quidem apibus, studium autem
 suum mellificio cuidam comparent.
 neque, si quis diligenter inspiciat, pa-
 rum multa vtrisque inter se similia
 reperientur. Apes in struendis operi-
 bus suis naturam tantum inagistram sequuntur: ar-
 tem non adhibent, sic & poëtae natura tantum valent:
 arte si qui se poëtarum nomen tueri posse confidunt,
 eos grauisissimus auctor Plato pronunciat, nihil vn-
 quam egregium ac memorabile effecturos. Itaque
 Pindarus eo se gloriatur aduersarius suis, Bacchylide
 nimirum & Simonide, esse superiorem: quod ipse
 natura poëta sit, illi autem didicerint à magistris: in
 quo tantum esse vult, vt eo potissimum nomine se
 aquilæ, illos coruorum similes esse dicat.

σπερ, inquit, ὁ πάλ-
 λὰ εἰδὼς φυγῶν
 μαδόντες δ', λάβροι
 πηρλασίζα, κρέακες ὄς,

ἀπεργ-

Mureti
 Lectiones
 LIII
 25

ἀνεργα γαβύετον

Διὸς ἀπὸς ὀφείλει θεῶν.

Apes, nisi iritentur, innocuæ sunt: iritatae figuntur
 leis eos à quibus laesa sunt, & acerbissimos eis dolores
 infligunt. idem poëtis ingenium. nulla, ubi non le-
 duntur, innocentior hominum natio: lacessiti, ita
 vlciscuntur, ut interdum eos quibus offensi erant, mor-
 tem adegisse narrentur. nam præter id quod
 Archilocho accepimus; noui ego, qui hac acate
 tum versibus suis inimico dolorem inusserit, ut ex
 ille sit mortuus. neque non hoc de seipsis poëtae
 dicant, quorum sunt illa:

Caue, caue: namque in malos asserrimus,

Parata tollo cornua. &

Ne quisquam noceat cupido mihi pacis. at ille,

Qui me commōrit: (melius non tangere. clamo)

Flebit; & insignis tota cantabitur vrbe.

Quocirca Plato in Minoë præcipit iis qui bonæ famæ
 studiosi sunt, ut diligenter caueant, ne cum poëtis
 inimicitias suscipiant. Apes è variis floribus succos
 exprimentes, opus dulcissimum conficiunt. Poëtae
 quoque vagantes per hortos illos Gratiarum & Ven-
 ris, de quibus est apud Pindarum, & ex iis bellis-
 mum quodque carpentes, ea concinnant carmina
 quibus ne mel quidem ipsum mellitius videri poëta
 Inde igitur illa sunt:

Floriferis ut apes in saltibus omnia libant,

Omnia nos iidem depascimur aurea dicta,

Aurea perpetua semper dignissima vita, &

— ego apis Matina

More nōdōque

Grata carpentis thyma per laborem

Platinum, circa nemus, vuidique

Tiburis ripas, operosa parius

Carmina fingo.

Merito igitur Eustathius ait apem ζῶον εἶναι συγγενὲς τῇ ποιήσει, διὰ τὸ μύχθον ἢ δῆλ' τῇ ἐργασίᾳ, καὶ διὰ τὸ τὰ ἔργα γλυκύτητα, καὶ τὸ τὰ κινεῖα δισσώδετον. ὧν πάντων μετέχει ἡ ποίησις, πόνῳ τε φρενέσσει, εἰδέν γὰρ τὴν καλῶν πόνοις, ἔργου δ' ἢ γλυκύτητα ἐκ ἀλήθως, ἐναγκαλιζομένη δ' καὶ τὰ μέγιστα δισσώδεσσι.

Est etiam, cum poetæ iucundissima quadam allegoria utentes, poemata sua coronas vocant, quibus amant, ornari ac redimiri à se caput illius quem laudant: ut in Pythiis: σὺν Διμενείᾳ δέξαι σεφάνωμα τόδε, & alibi sæpe. quod imitatus Horatius dixit;

— ὁ qua fontibus integris

Gaudes, apricos nocte flores,

Noctē meo Lamia coronam

Pimplea dulcis.

Delicite autem meæ, Euripides, Hippolytum quoque de hymno, quo Dianam celebrauerat, ita ut de corona quapiam loquentem facit:

Σοὶ τίνδε πικρὴν σέφανον ἐξ ἀκνήστου
λειμῶν ὦ δέσπονα κοσμήσας φέρω,
ἐνδ' ἔτε πικρὴν ἀξιοῖ φέρβειν σοτὸς,
ἐδ' ἠλθέ πω σίδηρ'· ἀλλ' ἀκνήστον
μελίστα λειμῶν ἠενὸν δέερχεθ'.
αἰδῶς δ' ὑπεταμίαισι κητόθει δρόσοις.
ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σφραγεῖν εἰληχέν εἰς τὰ πάντ' αἰεὶ,
τόποις δρέπεσθ', τοῖς κακοῖσι δ' ἰδέμεις.
ἀλλ' ὦ φίλη δέσπονα χρυσέας κόμης
ανάδημα δέξαι, χειρὸς διστέθης ἀπο.

atque equidem hos versus, si potero, vel potius, ut-
cunque potero, Latinè exprimam: ut etiam ij qui
N Græcè

at. Mureti
ia Lektionen
LII
25

Græcè nesciunt, singularem eorum suauitatem quo
quo modo odorentur. ab iis autem qui Græca per
satis intelligunt, valdè peto, vt hæc mea aut ne
gant, aut conuiuentibus oculis legant:

*Tibi hanc corollam diua nexilem fero,
Aptam è virentis præstuli intonsa coma:*

Quò neque proteruum pastor vñquam inigit peris,

Neque falcis vñquam venit acies improba.

Apis vna flores vere libat integros,

Puris honestus quos rigat lymphis Pudor.

Illis, magistri quos sine opera, perpetem

Natura docuit ipsa temperantiam,

Fas carpere illinc: improbis autem nefas.

At tu aurea regina vinculum come

Amica suscipe, pia quod porgit manus.

& quoniam semel audere cæpi, subiungam etiam
versus aliquot ex Edyllio, quod abhinc annos nonnulli
ad FRANCISCVM TVRNONIVM, Cardinalem
omnibus maximis honoribus dignissimum, scripsi

In eo igitur ita erat, in extremo:

Ipse ego tum è terra pennis sublatus Amoris,

Per Charitum, Venerisq; hortos, pictosq; perenni

Flore ferar campos, & vulgo incognita prata.

Vnde metens violasque, & purpureos hyacinthos,

Intactasq; rosas, immortalesq; amarantibos,

Non prius audito texam tibi more corollam,

Qua, damnosæ expers senij, tua tempora circum

Ardeat, aeternoq; nitens scintillet honore:

Donec ad aquoreis ignotos fluctibus ignes

Clara Ariadnea rutilabunt signa corona.